

Sygnatura akt VI C 342/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 11 kwietnia 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu VI Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Andrzej Michór

Protokolant: Bartosz Jakus

po rozpoznaniu w dniu 11 kwietnia 2014 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa S. K.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powoda S. K. kwotę 22 982,00 zł (dwadzieścia dwa tysiące dziewięćset osiemdziesiąt dwa złote) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25 lutego 2012 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powoda S. K. kwotę 4867,00 zł (cztery tysiące osiemset sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2400,00 zł (dwa tysiące czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

Sygn. akt VI C 342/12

UZASADNIENIE

Powód S. K. wniósł o zasądzenie od strony pozwanej (...) S.A. w W. kwoty 22.982 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 9.11.2011 r. oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa prawnego wedle norm przepisanych. W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 26.10.2011 r. doszło do kolizji drogowej we W. z udziałem powoda kierującego samochodem B. (...) oraz M. B. kierującym samochodem P. (...). Sprawcą zdarzenia był kierujący samochodem P.. Sprawca zdarzenia posiadał polisę OC u pozwanego. Sprawca złożył oświadczenie o całkowitej odpowiedzialności za zdarzenie. Powód zgłosił szkodę stronie pozwanej, która decyzją z dnia 14.11.2011 r. przyznała mu odszkodowanie w wysokości 19.239,89 zł. Powód powołał rzeczoznawcę, który szkodę ustalił na kwotę 42.275,69 zł. Strona pozwana odmówiła uzupełnienia odszkodowania. Uszkodzony pojazd B. posiadał książkę serwisową, jednak z uwagi na krótki upływ czasu od daty jego produkcji a zdarzeniem, a także niewielki przebieg, który nie obligował zgodnie zobowiązującym prawem do wykonania przeglądu technicznego, nie miał wykonanego żadnego przeglądu. Powód nie chciał podwyższyć standardu swojego pojazdu, jednakże uznał, iż uwagi na klasę samochodu i jego krótki okres użytkowania, chce naprawić auto autoryzowanego przedstawiciela marki B. tak aby jego wartość nie zmniejszyła się znacznie w wyniku zaistniałej szkody.

Strona pozwana w odpowiedzi na pozew (k. 49-52) wniosła o oddalenie powozowa w całości oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego wedle norm przepisanych. W uzasadnieniu strona pozwana wskazała, że istotnie ponosi odpowiedzialność za skutki przedmiotowego wypadku. W ocenie strony pozwanej kwota wypłacona na etapie postępowania likwidacyjnego wyczerpuje ciężący na niej obowiązek odszkodowawczy. Wypłacona kwota pozwala naprawić pojazd i przywrócić go do stanu sprzed szkody. Podniosła, iż oryginalne części zamienne to nie tylko te, które są sygnowane przez producenta pojazdu. W obrocie gospodarczym znajdują się również części pochodzące z tej samej linii produkcyjnej, jednakże oznaczone jedynie marką wytwórcy .

Powód w piśmie z dnia 4.10.2012 r. (k. 73-75) podtrzymał swe stanowisko. Wskazał, że domaga się odszkodowania pieniężnego wyrażającego się w wysokości przewidywanych kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu przy użyciu części oryginalnych i przy zastosowaniu technologii stosowanej i zalecanej przez producentów autoryzowanych stacjach obsługi, a nadto biorąc pod uwagę to, iż pojazd powoda w dniu zdarzenia był pojazdem dwuletnim, dobrze utrzymanym zasadnym jest domaganie się również zwrotu w postaci ekwiwalentu pieniężnego, utraty wartości handlowej pojazdu mającego związek z jego uszkodzeniem jako pełnego wyrównania powstałej szkody.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26.10.2011 r. doszło do kolizji drogowej we W. z udziałem powoda kierującego samochodem B. (...) oraz M. B. kierującym samochodem P. (...). Sprawcą zdarzenia był kierujący samochodem P..

(fakt bezsporny)

Samochód powoda został po raz wierszy zarejestrowany 7.07.2009 r. W dacie zdarzenia czas jego eksploatacji wynosił zatem 28 miesięcy, przy przebiegu 15.417 km.

(fakt bezsporny)

Powód zgłosił szkodę stronie pozwanej 27.10.2011 r., która decyzją z dnia 14.11.2011 r. przyznała mu odszkodowanie w wysokości 19.239,89 zł. Powód powołał rzeczoznawcę, który szkodę ustalił na kwotę 42.275,69 zł. Strona pozwana pismem z dnia 24.02.2012 r. odmówiła uzupełnienia odszkodowania, domagając się wskazania, czy pojazd był naprawiony oraz wskazania terminu jego oględzin.

(dowód: pismo pozwanego z 27.10.2011 r. – akta szkodowe,

pismo strony pozwanej z 24.02.2012 r. k. 14,

pismo powoda z 13.01.2012 r. k. 15-16,

pismo strony pozwanej z 23.01.2012 r. k. 17-18,

pismo powoda z 10.10.2012 r. k. 19-21,

kalkulacja szkody wykonana przez stronę pozwaną k. 22-24,

kalkulacja szkody (...). Sp. z o.o. we W. k. 24-32,

zeznania powoda k. 101)

Uszkodzony pojazd B. posiadał książkę serwisową, jednak z uwagi na krótki upływ czasu od daty jego produkcji a zdarzeniem, a także niewielki przebieg, który nie obligował zgodnie zobowiązującym prawem do wykonania przeglądu technicznego, nie miał wykonanego żadnego przeglądu. Samochód przed zdarzeniem był w bardzo dobrym stanie, miał zamontowane części oryginalne. Powód nabył go lekko uszkodzonego – miał uszkodzony prawy przedni bok przy kole- nadkole i zdarzak. Uszkodzenia te nie pokrywają się jednak w żaden sposób z uszkodzeniami, które miały miejsce w wyniku przedmiotowego wypadku z dnia 26.10.2011 r.

Stan techniczny pojazdu po naprawie jest dobry, pojazd jest sprawny technicznie. Wartość pojazdu przed szkodą wynosiła 82.500 zł. Koszt naprawy przy użyciu części oryginalnych sygnowanych logo producenta na dzień powstania szkody wynosił 42.923,79 zł brutto; przy użyciu części zamiennych oryginalnych bez logo producenta oraz części porównywalnej jakości, po przeprowadzeniu optymalizacji według baz danych na 14.08.2013 r. – 37.004,66 zł. Natomiast utrata wartości rynkowej pojazdu w wyniku naprawy wyliczona przy pomocy programu (...)Ekspert wynosi 2.100 zł brutto, a metodą uwzględniającą koszt naprawy – 4.200 zł brutto.

(dowód: książka serwisowa k. 39-41,

dokumentacja zdjęciowa - akta szkody,

dokumentacja zdjęciowa k. 12-13, 123-126,

opinia biegłego sądowego k. 107, 130-135,

zeznania świadka S. C. k. 98-99,

zeznania powoda k. 101)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

Ustalając stan faktyczny Sąd miał na względzie regulację art. 6 k.c. zgodnie z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne (ciężar dowodu) a nadto art. 3 k.p.c. wedle którego strony obowiązane są dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody (zasada kontrydiktoryjności). Rzeczą sądu nie jest zatem zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Nie obowiązuje obecnie zasada odpowiedzialności sądu za wynik postępowania dowodowego (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, OSNC 1997, z. 6-7, poz. 76; wyrok SN z dnia 7 października 1997 r., II UKN 244/98, OSNP 1999, z. 20, poz. 662; wyrok SN z dnia 16 grudnia 1997 r. II UKN 406/97, OSNP 1998, z. 21, poz. 643; wyrok SN z dnia 11 października 2000 r., II UKN 33/00, OSNP 2002, z. 10, poz. 251). Zasada ta znajduje uzasadnienie nawet w przypadku stron występujących w sprawie bez adwokata lub radcy prawnego (por. cyt. wyrok SN z dnia 11 października 2000 r.).

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na obiektywnych dowodach w postaci dokumentów powołanych przez strony, dokumentacji zdjęciowej a nadto na konsekwentnych, spójnych i korepondujących z pozostałym materiałem dowodowym zebranych w sprawie zeznaniach świadka oraz powoda. Wysokość szkody Sąd ustalił w oparciu o opinię biegłego sądowego, która jest logiczna, spójna, konsekwentna oraz korespondująca z pozostałym materiałem dowodowym zebranych w sprawie. Ustalając wysokość szkody Sąd miał przy tym na względzie trafnie podnoszoną przez biegłego okoliczność, że przed kolizją pojazd miał zamontowane części oryginalne sygnowane logo producenta, a co za tym idzie – brak podstaw do uwzględnienia innego typu części, zaś naprawa z użyciem takich części nie może być rozumiana jako przywrócenie pojazdu do stanu sprzed kolizji (zob. opinia biegłego k. 131). Tym samym Sąd ustalając wysokość szkody uznał, że koszt naprawy pojazdu powoda wynosi 42.923,79 zł. Samochód powoda został po raz wierszy zarejestrowany 7.07.2009 r. Nie można nie zwrócić uwagi na fakt, że w dacie zdarzenia czas jego eksploatacji wynosił zatem 28 miesięcy, przy przebiegu 15.417 km. Był to zatem pojazd stosunkowo nowy. Brak zatem podstaw dla stosowania amortyzacji – i to 50% na części zamienne i 67% na materiał lakierniczy, jak to uczyniła strona pozwana. Podkreślić w tym miejscu należy, iż specyfika oceny dowodu z opinii biegłego wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, a co za tym idzie – kontrola ta sprowadza się w istocie do badania jej zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej (tak też Sąd Najwyższy m. in. w wyroku z dnia 7 kwietnia 2005 r., II CK 572/2004, publ. Lex nr 151656, w wyroku z dnia 27 listopada 1974 r., II CR 748/1974). Opinia biegłego, z uwzględnieniem opinii uzupełniającej, wymogi te spełnia.

Stosownie do art. 415 k.c. kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Jak wynika z ustaleń stanu faktycznego oba pojazdy były w ruchu, zatem odpowiedzialność sprawy to odpowiedzialność na zasadzie ogólnych (art. 436 § 2 k.c.).

Zgodnie z art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Wedle art. 805 § 2 k.c. świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie przy ubezpieczeniu majątkowym - określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku. Stosownie do art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. W myśl art. 817 § 2 k.c. gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Jednakże bezsporną część świadczenia ubezpieczyciel powinien spełnić w terminie przewidzianym w § 1. Zgodnie z art. 817 § 3 k.c. umowa ubezpieczenia lub ogólne warunki ubezpieczenia mogą zawierać postanowienia korzystniejsze dla uprawnionego niż określone w paragrafach poprzedzających. Wedle art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Stosownie do art. 822 § 4 k.c. uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.) zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Według zaś art. 14 ust. 2, w przypadku gdyby wyjaśnienie w tym terminie okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. W terminie, o którym mowa w ust. 1, zakład ubezpieczeń zawiadamia na piśmie uprawnionego o przyczynach niemożności zaspokojenia jego roszczeń w całości lub w części, jak również o przypuszczalnym terminie zajęcia ostatecznego stanowiska względem roszczeń uprawnionego, a także wypłaca bezsporną część odszkodowania.

Powód na podstawie art. 363 § 1 k.c. wybrał żądanie zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej. Oznacza to, że hipotetyczne koszty naprawy, są kosztami miarodajnymi co do ustalenia wartości odszkodowania, nawet w wypadku niedokonania naprawy pojazdu (zob. uzasadnienie wyroku SN z dnia 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00). Zgodnie bowiem z art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Brak zatem jakichkolwiek podstaw dla żądania wykazania przez powoda, że pojazd naprawił.

W orzecznictwie SN wskazuje się, że szkodą jest uszczerbek w prawnie chronionych dobrach majątkowych, wyrażający się w różnicy między stanem tych dóbr, jaki istniał i jaki następnie mógłby istnieć w ramach normalnej kolei rzeczy, a stanem jaki powstał na skutek zdarzenia wywołującego zmianę polegającą na uszczupleniu aktywów lub zwiększeniu pasywów. Sąd Najwyższy podkreślił, że w takim rozumieniu szkodę ujmuje przepis art. 361 § 1 k.c. (tak Sąd Najwyższy m. in. w uzasadnieniu wyroku z dnia 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00 oraz uchwały z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, publ. Lex (...)). Przyjęcie powyższego oznacza, że użycie do naprawy nowych, oryginalnych i opatrzonych logiem producenta części, nie stanowi podstawy do obniżenia wartości odszkodowania o różnicę

pomiędzy oryginałami a dostępnymi na rynku ich zamiennikami. W najnowszym stanowisku Sądu Najwyższego w tym przedmiocie – uchwale pełnego składu z dnia 12 kwietnia 2012 r., III CZP 80/11, wskazano, że zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi. Sąd Najwyższy zwrócił uwagę na to, że literalna wykładnia art. 361 § 2 i art. 363 § 2 k.c. nie daje podstaw do obniżenia należnego poszkodowanemu odszkodowania o różnicę pomiędzy wartością części nowej a wartością części, która uległa uszkodzeniu, wyliczoną odrębnie dla każdej części, a część po połączeniu jej z pojazdem nie może być oceniana jako samodzielny przedmiot obrotu lecz staje się jednym z elementów, które należy brać pod uwagę, przy ocenie straty poniesionej przez poszkodowanego. Stratę poszkodowanego określamy zaś przez porównanie wartości pojazdu przed zdarzeniem wyrządzającym szkodę i po przywróceniu go do stanu poprzedniego.

Biorąc pod uwagę powyższe, w oparciu o treść opinii biegłego sądowego, orzeczono jak w pkt I wyroku (szkoda 42.923,79 zł – wypłacone odszkodowanie 19.239,89 zł = 23.683,90 zł, co przewyższa należność dochodzoną pozwem), o roszczeniu odsetkowym rozstrzygając na podstawie art. 817 § 1 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.). Wypada zauważyć, że strona pozwana pismem z dnia 24.02.2012 r. odmówiła uzupełnienia odszkodowania, a co zza tym idzie żądanie powoda w zakresie zapłaty odsetek ustawowych od należności głównej od dnia 25.02.2012 r. należy uznać za uzasadnione. Najpóźniej bowiem z datą 24.02.2012 r. strona pozwana dysponowała pełną dokumentacją pozwalającą na ustalenie wysokości odszkodowania.

Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W myśl art. 98 § 3 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez Sąd osobistego stawiennictwa strony.

Powód poniósł natomiast koszt opłaty sądowej od pozwu w wysokości 1150 zł, koszt opłaty skarbowej od złożenia dokumentu pełnomocnictwa w wysokości 17 zł, koszt wydatku na poczet wynagrodzenia biegłego w wysokości 1.300 zł, koszt wynagrodzenia jego pełnomocnika procesowego będącego adwokatem w wysokości 2.400 zł (§ 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu). Łącznie daje to sumę 4.867 zł.

W tym miejscu nadzy zauważyć, że koszty wynagrodzenia biegłego wyniosły 923 zł (k. 108, 117) oraz 553,80 zł (k. 136-137), jednak ponad kwotę 1.300 zł zostały pokryte z zaliczki uiszczonej przez stronę pozwaną. Nadpłacona zaliczka zostanie natomiast zwrócona stronie pozwanej na mocy zarządzenia Sędziego z 11.04.2014 r. k. 154.

Mając powyższe na względzie, na mocy powołanych wyżej przepisów prawa, należało orzec jak w sentencji wyroku.

Sygn. akt VI C 342/12

Zarządzenie

1. odnotować uzasadnienie,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć stronie pozwanej do rak pełnomocnika,
3. kal. 14 dni,
4. **niezwłocznie** ustalić, czy wypłacono wynagrodzenia biegłemu zgodnie z zarządzeniem.

W., dnia 29.04.2014 r.